

שלמה עמר:

„מה, שאשאר כל חיי עם גיבנת?”

בעוד שהכול עוסקים בחברי-הכנסת גידעון גדות ומיכה רייסר, והחלטת היועץ המישפטי לממשלה שלא להעמידם לדין, שב ועלה פיתאום שמו של חבר-הכנסת שלמה עמר. ח"כ, ח"כ ופרשיותיו. לעמר – יש שתיים: „פרשת האזנות והפגישה-הלילית בהא-הידועה. תהיתי מה פיתאום נזכרו בקיומו.

בשבוע שעבר הודלף שהיועץ המישפטי לממשלה, יוסף חריש, עומד להגיש לכנסת בקשה להסרת חסינותו. אני, כדרכי בקודש, הודעתי מייד שאני מוכן ומזומן להסיר את חסינותי. הגיעו אלי שמועות מאומות שחריש ממילא עומד לעשות זאת כל יום.

● **מה צפוי לך, להערבך, בקרוב?**

ימינו אותי לוועדת-הכנסת. שם אודיע שאני מוכן להסיר את

פרשות

החסינות. אגב, להודעתי אין כל מעמד. על-פי החוק, זה בכלל לא בידי. ועדת-הכנסת מחליטה מה שהיא מחליטה, ואחרי-כך זה עובר למליאת-הכנסת, המאשרת בדרך-כלל את המלצת הוועדה. זהו אחרי-כך – המישפטי.

● **מהו לוח-הזמנים, לדעתך?**

אני מעריך שההליך בכנסת יארך כחודש ימים. המישפטי יתנהל, קרוב לוודאי, בינוני-ולי. יהיה לנו קיץ חם...

● **אתה נשמע מדוכא. מה, לא צפית את ההתפתחות היותך?**

את יודעת מה? דווקא אשמח להתמודד, פעם אחת ולתמיד, עם הכל: ההאונות, הפגישה-הלילית – הכול! מה, שאשאר כל חיי עם גיבנת?

חיים רמון:

„החלפתי להיות בקהל שמותח ביקורת!”

ח"כ-העבודה חיים רמון היה אמור לשאת דברים בהפגנת „שלום עכשיו” שנערכה במוצאי-שבת בתל-אביב. אבל במהלך ההפגנה השקטה נאמר מעל הבמה ש„נבצר מח"כ רמון לנאום”. היו שחשבו שרמון חלה, או שלא הצליח להגיע להפגנה. אבל מסתבר שהח"כ הצעיר דווקא הגיע למקום, אלא שהחליט שלא לנאום. מדוע, שאלתי אותו.

אני חבר במיפלגה, שלמורת-רוחי היא שותפה בממשלה. ומאחר ואני בכל-אופן מייצג אותה, חשבתי שאת הוויכוחים אעשה בתוך מיפלגתי, ולא מעל בימה של הפגנה.

הפגנות

הבנתי שחלק מן הציבור יראה בי נציג של שר-הביטחון, והבנתי שיש לי בעייה עם זה.

אני שלם עם השאיפה של מיפלגתי לשבור את הקיפאון במיסגרת הסכסוך כולל. יחד עם זאת אני מוטרד מהעובדה שאנחנו נאלצים להתמודד עם מהומות, אי-סדרים, מרי אורחי, כל אחד כמו שהוא מגדיר את הנעשה עכשיו – תוך כדי פגיעה והרג של בני-אדם, ובכלל זה ילדים ונשים. להיות בקהל המותח ביקורת על מה שקורה, והמרגיש רע עם מה שקורה, זה בסדר, אבל לנאום נאום פרוגרמטי לפני הקהל – זה נראה לי לא-מתאים.

● **זו היתה החלטה שלך, או שמישהו אמר לך?**

ההחלטה היתה כולה שלי. גם ההחלטה לנאום, גם ההתלבטויות שלאחר-מכן, וגם ההחלטה לא לנאום. (דוואלה שם)

יצחק מודעי:

„פרישה מהליברלים? לא היה ולא נברא!”

מודעי שוקל פרישה מהליברלים – כך אמרה כותרת רעשנית בסוף-השבוע.

„הבוס” הנוכחי נחת בעיקבות התבוסה שנחל מחנה מודעי בהצבעה על רשימת-המועמדים של הליברלים לקונגרס הציוני. מכיוון שכבר נתקלתי בעבר בכותרות דרמטיות מעין אלה בענייניו של מודעי בפרט, והמיפלגה הליברלית בכלל, טילפנתי אליו והתעניינתי האם עלי להתייחס אל זה הפעם ברצינות.

כל הפירסום הזה, לא היה ולא נברא! זה ממש כלום! קראי את מה שאני אמרתי לתיקורת-לציטוט – „אקרא לכולם לעשות כמוני, לזנום מהלך שבסופו יביא להצטרפות הליברלים לחרות,

מיפלגות

ואז נראה מי מעוניין באיחוד (עם חרות) ומי סתם מדבר...” – אז מה הקשר בין זה ובין הכותרת שהרביקו לי?

● **בלומר, אינך שוקל לעזוב את מיפלגתך הבעייתית?**

אנחנו נכנסים כעת לשנת-בחירות, ותהיינה עוד כותרות רבות. אני מעדיף להתעלם מכל העניין. אין בכך כלום.

● **בלומר: צפויה לנו תקופה שקטה, לשם שינוי, במיפלגתך?**

לאו דווקא. צפויות התפתחויות.

● **מתי?**

אני עוד לא יכול לאמר. אני עוד לא יודע. (דפנה ברק)